

XLVI. NOG EVEN

De wereld lijkt zo veranderd.
De hemel kwijnt in donkergrauw.
Sneeuw die juist nog had geschitterd,
is gesmolten tot slijk en gruis.

De tijd schuift me onverbiddelijk voor zich heen
in vage schemer van ondoorzichtige wolken,
drijft takken en stronken naar een onzichtbare toekomst,
kort weerhouden aan de sassen en draaikolken van 't leven.

Ik ben over mijn eigen plannen gestruikeld,
uitgeschoven in een dichte tranenregen.
Ben ik nog op het pad, volg de juiste wegen?
Wat kan ik met een kompas zonder magneetnaald?

Maar ik hoor het zweven van de muziek
verder aan mijn tanend leven weven,
revolutionair klinkt het geweld,
de opwelling van kracht, alles geven.
Kom ik er nog?

12-13 februari 2006.